

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 145 (496)

Неділя, 3 грудня 1961 р.

Ціна 2 коп.

Комсомольці цеху механізації заводу «Червона зірка» своїм ватажком обрали Галину Круц. У цієї життєрадісної і широкі дівчини і виробничі показники чудові — 120—130 процентів норми за зміну. Удостоєна вона й високого звання ударника комуністичної праці.

На знімку: Галина КРУЦ.
Фото В. КОВПАКА.

Електронні промені варять метал

СУМИ, (РАТАУ). В одному з цехів заводу електронних мікроскопів та електронної автоматики появилася незвичайна установа. Зовні вона нагадує електронний мікроскоп. На ній встановлена така сама, як і в мікроскопі, гармата, що випромінює електрони. Але призначення її зовсім інше. Апарат зварює деталі ювелірної точності з вольфраму, молібдену, титану та інших тугоплавких металів.

спільну радість — у члена бригади Валентини Середньої народилася дочка. Ми поздоровили її, подарунком піднесли.

Почуття робітничої дружби, звичайно, не обмежується рамками бригади. При нагоді допомагаємо і членам інших колективів. Так, робітниця нашого цеху Катерина Сметенко, перейшовши з підсобниць на точильний верстат, ніяк не справлялася з роботою. Багато допомогли їй Тетяна Литвиненко, Ємілія Глущенко

га інші робітниця нашої бригади, поки вона стала кваліфікованою точильницею. А зараз К. Сметенко вже й норму перевищує.

Виробничі успіхи бригади зараз особливо помітні. Ми й раніше на 130—135 процентів виконували змінні завдання, а в дні трудової вахти на честь з'їзду наш показник виріс до 160 процентів. Так і тримаємо. Наш цех вже давно видає продукцію в рахунок грудня, а моя бригада, зокрема, працює в рахунок 1962 року.

Дострокове виконання семиріччя ми розцінюємо, як життєво необхідну справу. Бо кожному з нас пам'ятні слова з резолюції XXII з'їзду КПРС: «Виконання семирічного плану введе економіку СРСР на рубіж, який потрібен для того, щоб випередити США по виробництву продукції на душу населення. Це буде всевітній-історична перемога соціалізму над капіталізмом».

Н. ВАСИЛЬЄВА, бригадир колективу комуністичної праці, делегат XXII з'їзду КПРС.

У ЧОРА відбулася XXI Кіровоградська міська комсомольська конференція. Шістсот вісімнадцять делегатів представляють 14.580 комсомольців. Із звітною доповіддю про роботу міської комсомольської організації виступив секретар міськкому ЛКСМУ т. Сокурєнко. З доповіддю ревізійної комісії виступила т. Ісаєва. В обговоренні доповідей виступило 23 чоловік. В роботі конференції взяли участь секретарі партійних організацій і уста-

нов обласного центру, члени бюро міськкому КП України і бюро обкому комсомолу. На конференції виступили з промовами секретар Кіровоградського міськкому партії Г. Я. Боднарів і секретар обкому ЛКСМУ О. Ф. Мальований. Звіт про роботу конференції буде надруковано окремо. Обрано новий склад міськкому, ЛКСМУ, ревізійної комісії, делегатів на XII обласну комсомольську конференцію.

Чотири запитання редакції газети «Молодий комунар» делегатам Кіровоградської міської комсомольської конференції

НАПЕРЕДНІ XXI міської комсомольської конференції редакція газети «Молодий комунар» звернулася до групи делегатів конференції з проханням відповісти на такі запитання:

1. Що цінного з'явилося в роботі Вашої групи, бригадної, цехової чи первинної комсомольської організації підприємства за звітний період?
2. Що, на Вашу думку, потрібно запровадити найближчим часом у Вашій організації для поліпшення роботи по вихованню активних будівників комунізму?
3. Яким шляхом повинен розвиватись комуністичний рух далі, як повинно йти зростання колективу, якому вже присвоєно почесне звання?
4. Якої думки Ви про діяльність міськкому ЛКСМУ? Що в роботі бюро, працівників апарату позитивного, що негативного? Які недоліки найбільше шкодять роботі, як їх усунути? Ваші побажання новообраному міськкому.

Нижче ми друкуємо кілька відповідей на ці запитання.

Микола ВЛОХ

ЗАСТУПНИК СЕКРЕТАРЯ КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ ЗАВОДУ «ЧЕРВОНА ЗІРКА»

1. В дні святкування 91-ї річниці з дня народження В. І. Леніна комсомольці заводу вирішили боротися за звання підприємства комуністичної праці. Зараз почесне звання носять 500 молодих робітників і 45 бригад.

На заводі створено громадські конструкторські бюро: у спеціальному конструкторському бюро і відділі головного технолога; молодіжний клуб «Для вас, романтики», університет культури. Молодь виконує змінні завдання за 6 годин.

Днями народились нові почини. Ось їх лозунги: «Завжди і всюди слідувати принципам морального кодексу будівників комунізму», «Максимально використовувати резерви виробництва, внести гідний вклад у створення матеріально-технічної бази комунізму».

2. Роз'яснювати кожному робітничої матеріали XXII з'їзду КПРС. Краще залучати молодь до громадського життя в комсомольські пости, дружини, рейдові бригади, художню самодіяльність,

3. На мій погляд, слід розвивати у кожного члена комуністичного колективу, ударника риси комуністичного ставлення до праці. Моральні принципи, сформульовані в моральному кодексі будівників комунізму, мають стати нормою поведінки в побуті, в колективі.

4. Міський комітет, на мою думку, не став бойовим штабом комсомольської роботи в місті.

Молодіжні «середки» — хороший почин, але підтримки не дістав, тому що проводились вони скудно, неорганізовано. Не ставилось питання про створення молодіжного кафе, молодіжного ансамблю.

Міськком не доходив до кожної комсомольської організації, не проводив вечорів по обміну досвідом.

Побажання одне: міськком повинен стати бойовим керівником, другом і парайником кожного комсомольця.

Михайло ШАМШУР

РОБІТНИК, СЕКРЕТАР КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ БУДІВЛЬНИЦЬКОЇ № 3 БУДУПРАВЛІННЯ № 1 ОБЛБУДТРЕСТУ

1. Комсомольці первинної організації третьої будівельної ділянки нагороджені Почесними грамотами управління. Занесені на Дошку пошани імена Галини Ткаченко, Валентини Мусенко, Валентини Ткаченко та ін.

2. Потрібно взяти під контроль роботу організації, ударників і бригад комуністичної праці, виконання власних рішень; більше цікавитись життям, роботою, відпочинком молоді.

3. Комуністичний рух повинен сприяти підвищенню продуктивності праці, високій якості робіт, дотриманню трудової дисципліни, боротьбі за економію матеріалів і т. д.

4. Новообраному міськкому необхідно подавати конкретнішу допомогу первинним організаціям, цікавитись їх повсякденним життям.

Олександр ШЕЄВ

БРИГАДИР КОЛЕКТИВУ КОМУНІСТИЧНОЇ ПРАЦІ ЗАВОДУ «ЧЕРВОНА ЗІРКА» (ЛИВАРНИЙ ЦЕХ КОВКОГО ЧАВУНУ).

1. Влітку цього року нашої бригади формувальників було присвоєно звання комуністичної. Під час роботи XXII з'їзду партії колектив здобув звання бригади комуністичної праці імені XXII з'їзду КПРС. Колектив цеху, комсомольська організація його вийшли на перше місце по підсумках жовтня, нам вручено перехідний Червоний прапор.

2. Мені здається, що слід ширше обговорювати матеріали з'їзду, Програму і Статут партії, виступи делегатів. Запровадити цикл лекцій, бесід на виховні, морально-етичні теми.

3. Наша бригада допомагає колективу т. Пересунька, що бореться за право називатись комуністичним. Бригади працюють в одній зміні, тому маємо змогу подавати і практичну допомогу: особистим прикладом, досвідом. Вся наша змінна бореться за комуністичне звання. Адже комуністичний рух слід широко розвивати.

4. Міськком ЛКСМУ попрацював не мало. У місті поменшало хуліганів, порушників порядку. Це добре. Позано те, що дуже рідкі гості працівники міськкому на підприємствах, в бригадах, низових організаціях.

Бажаю новообраному міськкому поліпшити виховну роботу, керівництво низовими організаціями, проявляти більше діловитості в роботі.

Валентина ЗАВЕДЄВА

СЕКРЕТАР КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ КІРОВОГРАДСЬКОЇ МЕБЬОВОЇ ФАБРИКИ

1. Робота нашої комсомольської організації ледве жевріла. Вся вона звідилась до формалізму, збору членських внесків. Збори проводились рідко. Тому хвалитися нам нічим.

2. Потрібно перебудувати роботу первинної організації, і чим скоріше, тим краще для нас самих. Про це повинні потурбуватися і комсомольці, і комітет, який досі не виправдав довір'я товаришів.

3. Дальший розвиток комуністичного руху — в підвищенні активності всіх членів суспільства. Ударники, бригади комуністичної праці повинні не лише самі відмінно працювати, а й іншим допомагати боротися за комуністичне звання.

4. Міськкому ЛКСМУ, на наш погляд, слід більше цікавитись життям, справами первинних організацій, допомагати їм в роботі, більше перевіряти і вимагати.

Члени міськкому завжди бувають присутніми на звітно-виборних зборах, виступають із заключним словом, критикують і... залишають первинну організацію на цілий рік. Чи не було б краще, якби міськком комсомолу допомагав нам не лише словом, а й ділом.

Отже, бажаємо міськкому ЛКСМУ тримати тісніші зв'язки з комітетами первинних організацій, практично допомагати їм.

Підприємство включилося в змагання за те, щоб носити звання комуністичного. Що дало підстави для такого великого наміру, які риси нового вже тепер проявляються в колективі червонозорівців, як колектив заводу здійснює накреслення XXII з'їзду КПРС — ці питання висвітлюються в листах з «Червоної зірки», публікацію яких ми розпочинаємо сьогодні.

БОЛИ мене розпитують про враження, привезені з Москви, про цікаві зустрічі на з'їзді, мені перш за все пригадується мій суцід по делегатському місцю — оленяр з далекої Півночі. Тиждень добрався він на собаках із свого радгоспу в Магадан, а потім — за тисячі кілометрів у столицю, щоб з незрівняною ні з чим радістю трудової перемоги рапортувати про досягнення своїх земляків, які нині борються за те, щоб вирощувати мільйон оленів. І тут мимоволі пригадалось, як ми боролись за свій, червонозорівський мільйон, як робітники нашого заводу натхненною працею прискорюють випуск нових посівних машин.

«Це ж кожний, хто знаходиться тут, у Кремлівському Палаці з'їздів, живе великими планами своєї праці — подумалося мені. — Виходячи з цих задумів і накреслила партія велику програму побудови комуністичного суспільства».

Оце відчуття єдності не лише із залом з'їзду, а з мільйонами людей, які він представляв, з думами і ділами рідної партії не покидало нас, делегатів, у дні роботи партійного форуму. Назавжди збережеться воно у тих, хто був учасником цієї епохальної події. Це радісне чуття великої єдності і згуртованості винесли ми з Кремлівського Палацу разом з добрим напутнім словом Микити Сергійовича: «За роботу, товари-

1. Нові перемоги вже є!

ші! За нові перемоги комунізму!».

Небагато часу минуло з тих пір, а ми вже ведемо рахунок цим перемогам. Трудовими звершеннями багатий нині і колектив «Червоної зірки», який бореться за звання підприємства комуністичної праці. Ім'я ударника комуністичної праці вже носить кожен десятий робітник заводу. Це переважно молодь. Ми впевнені, що виберемо високе звання заводу комуністичної праці тому, що все частіше проявляються в колективі риси справді комуністичного ставлення до праці, міцніше входять в робітничу сім'ю нові взаємовідносини. Не буду далеко ходити за прикладами. Багато хороших справ на рахунок у бригади точильниць ливарного цеху сірого чавуну, яку я очолюю. Знання комуністичного колективу носимо вже два роки. Працею, всім своїм життям стараємося бути гідними його.

Живемо дружно — один за всіх і всі за одного. Всією бригадою допомагали будувати дім своїй робітниці Ємілії Глущенко. А нещодавно переживали

За рядками Програми НАША ПРАЦЯ

ДВАДЦЯТЬ другий з'їзд КПРС вагомо, зрідко увійшов у наше життя. Ідеями, закладеними в основу нової Програми партії, нового Статуту КПРС, якого по-новому освітлюється життя комсомольської організації. Нам будувати комунізм, створювати його матеріально-технічну базу, виховувати будівників вже такого недалекого майбутнього. А щоб виконати ці завдання, треба «дум високе стремління», «планів громаддя», все те, що говорилося на історичному форумі комуністів, донести до кожного, зробити його зрозумілим, близьким. Саме цим зайняті зараз пропагандисти, агітатори, бесідники нашої фабрики.

Пригадую перше заняття гуртка комсомольської політосвіти, яким керує В. В. Юров. Почали вивчення нової Програми партії, вірніше її проекту, тому що це було ще до з'їзду. Пропагандист говорив про створення матеріально-технічної бази комунізму, про вдосконалення техніки, комплексну механізацію виробничих процесів. Потім і про нашу фабрику розповів, торкнувся перспектив її розвитку. А говорити було про що. Зараз на фабриці розгорнуте велике будівництво. В кетельному цеху, наприклад, розширюємо виробничу площу. Це дасть змогу збільшити потужність цеху. Збільшується також виробнича площа в'язального цеху завдяки тому, що кладовки, які займали тут чимало місця, переносяться в інше приміщення.

Міцним горішком у нас довгий час була фарбувальна дільниця. Тут стеля низька, вентиляція незадовільна, тому скучуються шкідливі випари від фарб, одним словом, умови праці незавідні. А вийти з цього становища не було можливості. І ось нарешті дирекція фабрики прийняла радикальне рішення — для фарбувальної дільниці виділили двоповерхове приміщення, причому розібрали перекриття між поверхами. Безумовно, в такому високому, світлому, добре вентиляваному корпусі краще працюватиметься. Як тут не згадати положення Програми партії про всемірне полегшення умов праці, створення зразкових санітарно-гігієнічних умов.

З великою увагою слухали В. В. Юрова робітниця, коли він заговорив про їхнє наболіле, бачене, знайоме. І відчутно було, як близькішою стає слухачам велика Програма, зрозумілишим кожен її рядок.

На іншому занятті зайшла мова про зростання продуктивності праці протягом двадцятиріччя, різке збільшення випуску продукції. І знову почули слухачі приклади з їхнього підприємства.

Фабрика в цьому році одержала нове, більш досконале обладнання — панчішні машини «КАС-14». Ці автомати замінили ручну працю робітниць на бортовці панчів. Ті дівчата, яких звільнили від трудомісткої операції, перейшли на кетльовку панчів. Безумовно, вони не «панилися» за ворітьми фабрики, як це трапилось би в будь-якій капіталістичній країні.

«...ТРЕБА ПІДНЕСТИ ПРОДУКТИВНІСТЬ ПРАЦІ В ПРОМИСЛОВІСТІ ПРОТЯГОМ ДЕСЯТИ РОКІВ БІЛЬШ ЯК У ДВА РАЗИ, А ЗА 20 РОКІВ — У ЧОТИРИ—ЧОТИРИ З ПОЛОВИНОЮ РАЗИ», говорить в Програмі партії. І зробити це треба, в першу чергу, за рахунок застосування найновіших верстатів, удосконалення технології. Наприклад, у нас на фабриці заміна односистемних головок у верстатах «КАС-22» на двосистемні дасть змогу вдвоє збільшити продуктивність праці на цих машинах.

Колектив фабрики зобов'язався семирічний план виконати за п'ять з половиною років. Зобов'язання буде виконане. Хіба не яскравим підтвердженням цьому є те, що панчішниця щомісяця виконує планові завдання десь до 20 — 25 числа. Листопадова програма, наприклад, була завершена в кінці другої декади. Зараз підприємство працює на економічних трьох тоннах сировини.

Багато цікавих прикладів наводить В. В. Юров на кожному занятті. Саме в цьому й полягає майстерність пропагандиста, вміння навчити слухачів бачити у маленькій справі великі результати, за загальними цифрами і намітками історичної Програми уявити своє місце у триумфальному марші радянських народів до комунізму.

О. ГУЦАЛЮК,
секретар комітету комсомолу панчішно-шкарпеткової фабрики.

Слава рукам золотим

ЦІКАВО, урочисто працює на заводі «Сільгоспдеталь» вечір, присвячений майстрам «золоті руки» А. Вистручому, Я. Дяченко, М. Шевцову, О. Аксенову. Були запрошені й старшокласники середньої школи № 8, які оволодівають виробничими професіями на цьому підприємстві. Кращих учнів заводу пригласили заступник секретаря парторганізації М. Вознюк. З теплим промовою виступила голова завком профспілки Ф. Дяченко, ударник комуністичної праці В. Шилкарєв, начальник інструментального цеху Г. Мелконов. Комсомольці

школи № 8 піднесли «винуваткам торжества» квіти і пам'ятний подарунок — альбом, ілюстрований фото-знімками на місцеві теми. Піонери школи зачитали рішення ради піонерської дружини про прийняття майстрів почесними піонерами, пов'язали їм кумачеві галстуки.

Майстер «золоті руки» Л. Дяченко гаряче подякував присутнім за побажання і від імені товаришів запевнив, що вони працюватимуть ще краще, з готовністю ділитимуться досвідом роботи.

І. БЕЛОКОНЕВ,
учитель школи № 8.

ГАЙВОРОН

Бадьорість, яку принесли гайворонські комсомольці на свою 13-у конференцію, — наслідок їхньої хорошої праці, чудових справ, зроблених ними. Зрозуміла радість і Каті Захаренко — доярки колгоспу «Україна», якій випала честь поставити підпис під рапортом комсомолу України з'їздові партії, і Олени Щабельської — трактористки Сальківського бурякорядгоспу, яка так надійно осіддала свого сталевого коня, і

Олена Горова — робітниця Кіровоградської швейної фабрики носить високе звання ударника комуністичної праці. Життерадісна, шпра у ставленні до товаришів, вона і в «праці перша: на 130 процентів виконує свої змінні завдання.
На знімку: Олена Горова.
Фото М. Савкунова.

ОЛЕКСАНДРІЯ

Ближче до життя, до молоді!

ОДИН за одним піднімаються на трибуну делегати 12-ї міської конференції. Рядові виробничники — гірники і комсомольські вожаки просто і скромно розповідають про особисті успіхи і досягнення, товаришів по праці, діляться планами на наступний рік, гостро і принципово говорять про упущення і недоліки в роботі. Ось виступає секретар комітету комсомолу Байдаківської брикетної фабрики, електрослюсар Станіслав Дудник. Є про що розповісти цьому комсомольському вожакові. На фабриці тепер трудиться 4 зміни, 12 бригад і 38 виробничників, яким присвоєно звання комуністичних. Серед них однією з перших у м. Олександрії цієї високої честі удостоєна зміна І. Лешенка. Атмосфера товаришівського взаємодопомоги панує в цьому колективі. «Навчися сам — навчи іншого», — цей девіз став тут непорушним законом. В колективі майже кожний робітник володіє двома—трьома спеціальностями, завжди може стати на заміну одного. Продуктивність праці кожного робітника досягла рівня, передбаченого на кінець семиріччя. В зміні майже немає людей, які б не вчилися. Хіба це не відрядне знамення нашого часу? І вже немає нічого дивного в тому, що колектив Байдаківської фабрики, як заявив у своєму виступі С. Дудник, поставив перед собою мету: вже в наступному році забавкати звання підприємства комуністичної праці.

Так само відрядно було чути у виступах інших делегатів про народження паростків нових комуністичних взаємовідносин між людьми. Відрядним є, скажімо, те, що на ТЕЦ-3 26 комсомольців включилися у змагання за комуністичний труд. В багатьох цехах заробітну плату люди одержують без касира. Комсомольська організація провела рейди по використанню наявного устаткування. В результаті цих перевірок виявлено цілий ряд недіючих механізмів. Характерним сьогодні є потяг молоді до знань, до освіти: якщо торік вчилися 37 юнаків і дівчат теплоелектроцентралі, то тепер вдвоє більше.

Для кращого охоплення впливом молоді комсомольська організація ТЕЦ-3 ставить питання про створення в робітничому селіши позаштатного райкому комсомолу, бо робота серед молоді тут ведеться слабо.

У цьому зв'язку мені хотілося б зробити деякі закиди членам бюро міського ЛКСМУ, щоб допущені прогалини не повторювалися в майбутньому. Не буде помилкою, якщо скажу, що працівники апарату міському головному увагу зосереджували на первинних організаціях,

Дмитра Гордієнка — механізатора колгоспу «Росія», що домігся чудових успіхів у вирощенні качанистої кукурудзи, який виростили в нинішньому році комсомольці на своїх 2100 гектарах. 29 комсомольсько-молодіжних ланок по вирощенню високих врожаїв кукурудзи одержали в середньому з кожного гектара по 53 центнери зерна. А ланка

Раїси Крисаченко з колгоспу «Україна» виростила по 67 центнерів на кожному гектарі, Ольги Лісничук з цієї ж артілі — по 65, ланка Галини Юрченко з колгоспу імені Шевченка — по 55 центнерів. Організовано комсомольці зібрати весь урожай кукурудзи зі своїх гектарів.

Як успіх в роботі районного комітету комсомолу, треба відзначити посліду молоді для роботи на тваринницьких фермах. Зараз на кожній колгоспній фермі 80—85 процентів становить молодь. Лише у цьому році 224 юнаків і дівчат направлено для роботи в тваринництво, в тому числі 100 випускників середніх шкіл.

З запалом береться за справу це молоде покоління тваринників. Кращі доярки, як Катя Захаренко з колгоспу «Україна», Віра Сопільник з колгоспу «Дружба», Марія Волощук з колгоспу «Шляхом Леніна» й інші за 10 місяців наділи понад 2500 літрів молока від кожної корови. Особливо відрядні успіхи комсомольсько-молодіжної ферми колгоспу «Україна», над якою вже два роки майорить червоний прапор, — відзнака того, що тут трудяться комуністичний колектив. Ця ферма ввійшла до числа ста кращих молодіжних колективів республіки Для молодих тваринників району вона є надійним, яскравим маяком.

ТРУДОВИМИ держаннями живуть і комсомольці промислових підприємств. Їх заслуга в тому, що всі підприємства в цьому році успішно справляються з виконанням державного плану. Понад 300 комсомольців паровозоре-

які знаходяться в центрі міста. А от від робітничих селищ, де працює, можна сказати, основна маса робітничої молоді, були відірвані, навідувалися туди від нагоди до нагоди.

Зішлося на такий приклад. За два роки, відколи я працюю в будівельному училищі № 2, у нас з міськкому ЛКСМУ побувала лише один раз інструктор В. Пальчуненко.

Про відірваність міськкому від окремих комсомольських організацій свідчить і те, що, наприклад, в селищі Дмитрові, по суті, ніякої культурно-освітньої роботи серед молоді не ведеться в Будинку культури. Демонстрування кінофільмів — ось і всі «культурні заходи». І не випадково, що вечорами дехто з молодих людей на робітничих околицях не знає куди себе подіти. В пошуках сумнівних розваг одна така група якось ввалилася в будівельне училище № 2, вчинила бешкет. Вгамувати хуліганів довелося учням своїми силами, бо дружинників у селищі вдень з вогнем не знайдеш. Вони числяться лише на папері.

У звітній доповіді секретар міськкому комсомолу А. Гончар навів цифру, яка не може не насторожити, — в 1961 році 14 комсомольців притягнуто до відповідальності за дрібне хуліганство. І правильно говорили делегати, що цього могло б не бути, якби міськкому ЛКСМУ проявляв більше ініціативи в організації цікавих вечорів, в читанні змістовних лекцій. А вже за звітний період їх прочитано всього 490. Це дуже і дуже мало, бо в міській комсомольській організації налічується більш п'яти тисяч членів ВЛКСМ, не рахуючи несплкової молоді.

А хіба може кого задовольнити робота народних дружин? В селищі Дмитрові її штаб вечорами часто на замку, а коли й трапляються будь-які порушення порядку, то дружинники стараються зіпхнути хулігана міліції, мовляв, так спокійніше і клопоту менше.

«Ближче до життя, до молоді!». Цей наказ, даний делегатами конференції новообраному міськкому ЛКСМУ, повинен послужити керівництвом до дії у дальшому вихованні молодих будівників комуністичного суспільства.

О. БУЗИННИК,
помічник директора по культурно-виховній роботі будівельного училища № 2, делегат 12-ї Олександрійської міської конференції.

На організаційному пленумі першим секретарем обраний т. Гончар А. М., секретарем — т. Орел І. Ф. В роботі конференції взяли участь перший секретар обкому ЛКСМУ т. Мальований О. Ф. і секретар обкому ЛКСМУ т. Неділько К. П.

ПОНАД 200 учнів і викладачів Кіровоградського музичного училища зібралися нещодавно на зустріч з прибулим на гостролі в Кіровоград заслуженим діячем мистецтв РРФСР, композитором Дмитром Покрасс.

— Кіровоград я завжди пригадую з особливою ніжністю і теплотою, — говорить Д. Покрасс. — 50 років тому, 12-річним хлопчиком, саме у цьому місті, я вступив з концертом на великій театральній сцені. Це і був початок моєї артистичної діяльності.

Далі почалися роки шукання майбутнього композитора. Молода Радянська республіка палала у вогнищі громадянської війни. Хотілося внести свій посильний вклад для перемоги над осканженними інтервентами. І от в 1920 р. з'явилася перша пісня Д. Покрасс «Марш будьонівців» на слова Д. Актіля. Вона була виконана в присутності С. М. Будьонного. Після, наспівуючи мелодію і легко пританцювуючи,

маршал крутнув вуса і бадьоро сказав:

— Так, ця пісня підійде під коня. Молодець, Дмитре, хороша пісня!

То була перша творча удача. Окрилений успіхом Д. Покрасс пише нові пісні: «Коноармійська» на слова О. Суркова, «Прощальна комсомольська» на слова М. Ісаковського та ін. Твори молодого митця швидко полюбилися радянським людям, стали масовими. Патріот своєї Батьківщини, Дмитро Покрасс швидко відгукується на всі важливі події. Пізніше з'являються пісні «Три танкіста» на слова Лебедева-Кумача, «Пісня про берізку», «Вогниці».

Понад 26 років Дмитро Покрасс керує естрадним оркестром Міністерства шляхів спо-

лучення, який виступав з концертами майже в усіх містах Радянського Союзу.

Ось і зараз Д. Покрасс грає свою пісню «Москва травнева» на слова Лебедева-Кумача і сам заспіває. Один його скупий, але вольовий жест, і присугні на зустрічі дружно підхоплюють: «Страна моя, Москва моя, ты самая любимая».

Д. Покрасс знайомить слухачів з новими своїми творами. Іх виконують солісти оркестру Станіслав Афанасьєв та Євген Стєснягін. Це «Пісня про берізку», «Вогниці».

Д. Покрасс дарує учням музичного збірника своїх пісень і додає:

— Ми обов'язково ще зустрінемося.

І. ЗАЦЕПИЛО.

Серед книг

ГЕРОІЧНА

Боротьба кубинського народу за свою свободу і незалежність викликає серед радянських людей палке схвалення. Мабуть, це, перш за все, тому, що трудящим нашої країни добре відомі і глибоко знайомі і свавілля своїх експлуататорів. Тому ми не можемо не відчувати радості від того, що волелюбний народ завойовує свою свободу і мужньо відстоює її від зазіхань і замахів імперіалістів.

В радянській країні немає людини, яка б не захоплювалася кубинською революцією. Тому з таким інтересом зустрічають у нас статті і кореспонденції, нариси і кінофільми про Кубу та її народ. В цьому році читачі дістали змогу прочитати великий художній твір про кубинську революцію. Мається на увазі роман Хосе Салера Пуїга «Бертильон, 166», який одержав першу премію на Вселятиноамериканському літературному конкурсі.

В цьому стилі написано роман правдиво змалювано життя старовинного кубинського міста Сант-Яго протягом однієї доби. Відомо, що 26 липня 1953 року група сміливців на чолі

„Бертильон, 166“

з Фіделем Кастро вчинила напад на казарми «Монкада», які розташовані в Сант-Яго. Цей подвиг поклав початок рухові за визволення Куби. 30 листопада 1956 року молоді Сант-Яго підняла повстання. Кат-диктатор Батиста вирішив у крові потопити революційний рух народу. Ось як автор роману малює в ті дні: «Вулиця, по якій вони піднімались, була багатолюдною, але прохожі були серйозні і похмурі. Сміх звучав рідко. Здавалося, що сміх в Сант-Яго приречений. Коли ж він лунав, то можна було сказати, не дивлячись, що сміється військовий — в синій формі жандарма чи в жовтій формі армії. Якщо сміялася людина в цивільному, всі розуміли, що це переодягнений військовий. Були й інші, які дозволяли собі таку розкіш, їх жителі Сант-Яго знали в лице і ненавиділи. Це були «чівато» — доношники».

Важливе місце в романі займає образ негра-комуніста, який прибув у Сант-Яго для організації революційної боротьби. Автор не називає навіть його імені. Але ми бачимо, що ця людина має надзвичайно великий досвід, вона вміє організувати боротьбу, знає її стратегію і тактику.

Не дивлячись на те, що описана в книзі доба насичена багатьма трагічними подіями, вона має оптимістичне звучання. Роман ще раз перекоонує в тому, що з розвитком суспільства всі народи повинні дістати свободу і вони здобудуть її, хочуть чи не хочуть цього імперіалісти.

З радістю слід відзначити, що ідеї, в ім'я яких боролися кубинці, сьогодні збуваються. Перемогу, безперечно, завойують й інші народи, які борються за свободу і незалежність.

І. ОЛЕФІРЕНКО.

В нашій країні багато молодих кубинців оволодівають сільськогосподарськими професіями. На знімку (вгорі) Мораль ХЕСУС, брати Хуанкін і Фільберт ДІАС, які вчаться в Кандальському спеціалізованому ремісничому училищі механізації сільського господарства № 18. Їм дуже подобається чудова бавовнозбиральна машина. А ці кубинські юнаки (знімок праворуч) стали учнями Бобринського училища. У вільний від занять час вони люблять послухати пісню «Підмосковні вечори».

ЗАПРОШЕННЯ було написано стисло і лаконічно: «Шановний товаришу! Запрошуємо Вас на весільний вечір, який відбудеться в клубі швейної фабрики 12 листопада ц. р. о 4-й годині вечора». А внизу стояли прізвища: Василь Кравченко і Юлія Куликова.

Василь — слюсар Олександрійського механічного заводу, хороший виробничник і товариш, кандидат в члени КППС. Юлію Куликову на швейній фабриці знають теж як активну комсомолку і хорошого спеціаліста. Велика дружба і щире кохання в цей святковий вечір назавжди з'єднало їх в дружню сім'ю. У вихідні клуб олександрійських швейників завжди гостинно відкриває двері перед молоддю. Та цього разу гостинність була надзвичайною: святково прикрашене приміщення, квіти на сцені, теплі, ніжні

посмішки гостей. Як ніколи хвилюються члени комітету комсомолу — організатори комсомольського весілля.

Напередодні цієї події було проведено спеціальне засідання комітету. Радилася з секретарем партійної організації, адміністрацією, як краще підготуватися до святкового вечора.

Під урочисту мелодію маршу на святково прикрашеній «Волге» приїздить майбутнє подружжя. Хлібом-сіллю зустрічають їх весільний батько С. С. Редькін — голова завком механічного заводу і весільна мати Г. Ф. Голо-

вань — голова жіночої ради фабрики. Усипана квітами доріжка, веде молодих аж до сцени, туди, де зібралася почесна президія весільного вечора. Під оплески присутніх завідувач бюро ЗАГСу Г. М. Андрєєва поздоровляє молоде подружжя і вручає свідоцтво про шлюб. І знову теплі поздоровлення друзів, щирі побажання...

Летить задушевна мелодія. Під звуки вальсу в плавному танці весільний вечір відкривають Василь і Юлія Кравченки. А десь опівночі друзі проводжали «викуватців торжества» додому.

Народилася ще одна дружна, радянська сім'я, якій випала велика честь: будувати комунізм і жити в ньому.

Г. УДОВИЧЕНКО, наш позаштатний кореспондент.
На знімку: Василь і Юлія КРАВЧЕНКИ.
Фото автора.

НОВИНИ культурного життя

ЗАКІНЧИВСЯ 15-денний семінар завідуючих сільськими клубами області, проведений обласним управлінням культури.

На семінар з'їхалось понад сто чоловік. Вони прослухали ряд лекцій та бесід, а також теоретично і практично ознайомилися з методами роботи режисера над виставою, мистецтвом танцю.

Учасники семінару побували також на виставах Українського музично-драматичного театру ім. М. Л. Кропивницького, в клубах міста.

Є. БЕСПАЛОВ-РАДИЧ.

У ЧЕРВОНОМУ кутку другої міської лікарні відбулася зустріч медпрацівників з артистами українського музично-драматичного театру ім. М. Л. Кропивницького. Працівники лікарні і хворі поділилися з митцями своїми враженнями про виставу «Океан». Потім артисти показали фрагменти з цього спектаклю. Присутні широким дякували режисеру О. Грину, артистам С. Казнадій, В. Ковтуну, Л. Широкій та І. Савицькому за теплу зустріч.

Є. ГЕЛЬНЕР.

Народилася сім'я хороша...

ВЕСІЛЛЯ

ЗДАЄТЬСЯ це було тільки вчора. Гриміла музика, лунали пісні... Село провело до лав Радянської Армії своїх кращих синів. Віктор Зеленський йшов у колі батьків. На душі було радісно і трохи сумно. Адже на три роки залишає зелену красуню-Верблужку, знайомих, рідних. Він оглянувся. Он скільки їх — таких дорогих, близьких. Його погляд зустрівся з поглядом білявої дівчини. Хто вона?

Здається, це було тільки вчора... А між тим, минуло з того часу три роки. Віктор демобілізувався і знову зустрівся з білявою незнайомкою. Тільки тепер це була вже струнка красива дівчина.

— Хто вона? — запитав Віктор у товариша.

— Невже не пізнаєш? — здивувався той. — Та це ж Валя Кива, наша краща доярка. Її портрет — на районній Дошці пошани.

— Познайом! Познайом зараз же!

— Ач, який меткий, — засміявся товариш. — Добре. Пішли.

Довго в той вечір простояли нові знайомі біля подвір'я Валі. А скільки таких вечорів було потім — чудових, радісних, наче пісня. Хіба злічати?..

А незабаром на фермі з'явився новий обліковець — Віктор Зеленський. Згодом молодий комуніст почав вчитися на водія машини, закінчив курси. І де б не працював хлопець, повсюди за ним, як і за Валею, крокує шана людська.

Ось чому, коли стало відомо, що Віктор і Валя мають намір одружитися, правління колгоспу імені Калініна влаштувало їм комсомольське весілля.

Святково прикрашений клуб заповнили колгоспники. Гримить музика. Хлібом-сіллю зустрічають молодих, проводять до столу, де відбувається реєстрування. Хвилинка пауза, а потім молодожонів поздоровляють, від імені правління артілі. Їм вручають подарунки.

Пройде багато-багато років. Але ніколи не забудуть доярка і водій цього вальсу, цього весілля.

К. РУБЕЛЬ,

наш позаштатний кореспондент.

Новгородківський район.

ДО ВАС НАШЕ СЛОВО, ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ЗАКІНЧУЄТЬСЯ багатий на події 1961 рік. XXII з'їзд КППС прийняв величну розгорнуту програму будівництва комуністичного суспільства в нашій країні. На з'їзді партія урочисто проголосила, що нинішнє покоління радянських людей житиме при комунізмі.

Велика роль по вихованню нової людини належить нашій пресі. Редакція газети «Молодий комунар» звертається до вас, друзі, з кількома запитаннями, бажаючи порадитися з вами про теми матеріалів, які потрібно подати на сторінках газети в новому 1962 році.

АНКЕТА

редакції обласної газети „Молодий комунар“

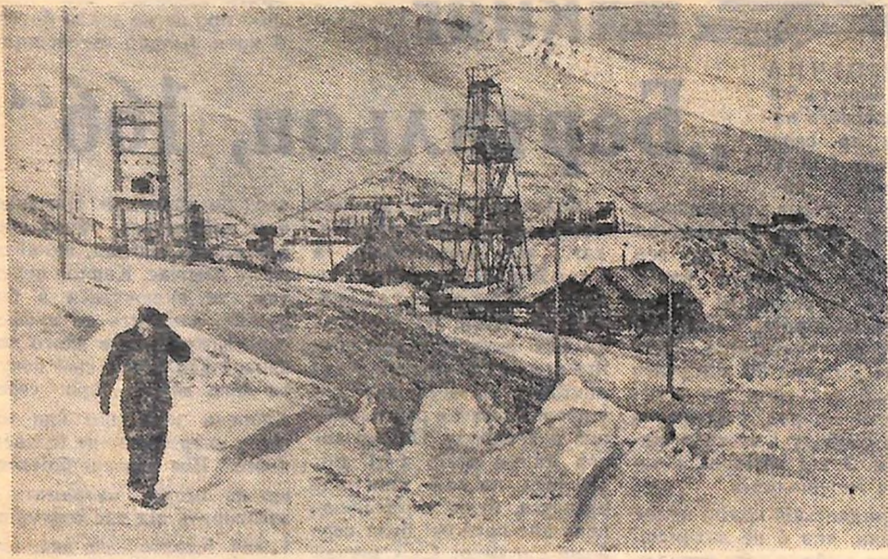
1. Назвіть матеріали, опубліковані в газеті протягом року, які найбільше вам сподобалися, викликали інтерес, суперечки серед ваших друзів?

2. У 1961 році газета подала кілька добірок для дівчат, літературні сторінки, ряд художніх творів. Нас цікавить, які з них справили на вас найбільше враження?

3. Які теми, на вашу думку, мало висвітлювалися на сторінках «Молодого комунара»?

(Закінчення на 4-й стор.)

У ГЛИБИНІ СИБІРСЬКИХ РУД...

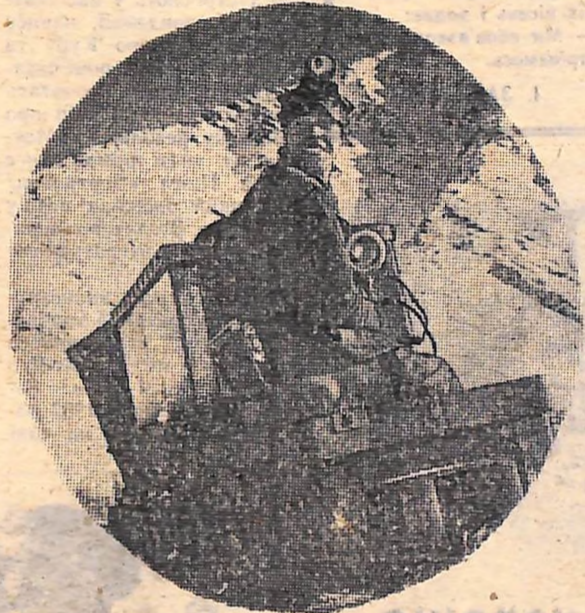

БЛАГІТІ надра Забайкалля золотом, свинцевими рудами, молибденом, рідкими металами, кам'яниці вугіллям та іншими корисними копалинами. Ще не підібрані ключі до всіх підземних кладових цього краю. Геологи ведуть розвідку надр.

Нещодавно на півночі Забайкалля знайдено багате родовище міді. Непривітно зустріла розвідників тайга. Хуртовиною і морозами — взимку, піщаними бурями — влітку. Проте радянські люди не злякалися труднощів. Там, де був забитий перший кілок палатки геолога, нині розкинулось селище геологорозвідників Намінга.

Пустинний пейзаж обновилися буровими вишками. Через тайгу і гірські ущелини прокладаються дороги. На зміну споконвічному «кораблю» півночі — оленю скоро придуть автомашини і локомотиви.

Розвідка руд ведеться повним ходом. В глибину гір спрямовані підземні виробітки — штольні. По них люди доберуться до скарбів природи. З повітря ведеться аеророзвідка віддалених ділянок. На службі геологів — літаки і вертольоти. Розвідувальні партії оснащені першокласними приладами.

Геологічні дослідження наближають той день, коли країна одержуватиме забайкальську мідь.

На знімках: (в овалі) машиніст електровоза Олександр МОРЕВ на під'їзних шляхах до штольні; (внизу) геолог Володимир ЧЕЧОТКІН і його дружина Ольга (справа), дизеліст Галина СЛУГІНА (зліва) і маркшейдер Галина МОРОЗ (на другому плані); (вгорі) бурова вишка геологорозвідників.

Фото Є. БРЮХАНЕНКА. Фотохроніка ТАРС.

В СВІТІ НАУКИ І ТЕХНІКИ

Машина вчиться „думати“

СТОП... стоп! — доноситься владний окрик. По настилі з дошок швидко бігло алюмінійове творіння з блискучим оком циклопа на лобі. Натрапив-

ши на перепону, «циклоп» рачкував назад, намагався знайти обхід. Коли команда «стоп» перетворилася в його електронному мозку у відповідні електричні імпульси, механічне «творіння» зупинилось, як укопане.

Ми познайомились з одним із творців цієї забавної іграшки Д. Зайвачіюсом, молодим інженером конструкторського бюро при Вільнюському заводі лічильних машин. Ось що він нам розповів:

— Те, що ви тут бачите — це результат копійної праці ентузіастів гуртка кіберетики нашого заводу. Молоді інженери проводять захоплюючі досліди, пов'язані з проблемами створення «думаючих» машин. Механіка і філософія, медицина і електроніка — далеко не всі галузі знань, необхідні конструкторам техніки майбутнього. Не обійтись тут і без знань фізіології. Проникаючи в таємниці головного мозку, інженери шукають можливості продублювати функції мозкових клітин засобами електроніки.

На республіканській виставці нової промислової техніки і технології відвідувачі зможуть спостерігати, як електронна модель живої істоти буде шукати «іжу», «вчити» азбуку, реагувати на звукові сигнали.

м. КІРОВОГРАД, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 36.
Телефони: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.
Газета виходить у середу, п'ятницю і неділю.

«Молодий комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова
Облвидав, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

БК 00738.

РЕПОРТАЖ

ЧОТИРИ години тридцять хвилин ранку. Тихо. Крів'я молочну вуаль хмарин пробігається місяць. І ось тишу порушують кроки. Це йдуть юнаки і дівчата. Звертають вони на вулицю Кірова, зупиняються перед будинком з вивіскою «Аероклуб».

Завітали і ми до спортсменів. Ось в парашутному класі сидить двоє — Таміла Козловська і Анатолій Гавшин.

— Ну, як ото в повітрі? — питаємо.

Дівчина відповідає не відразу.

— Поїдемо з нами на аеродром... Самі все побачите.

І ось ми в автобусі, який мчить по рівному шосе.

Таміла сидить біля вікна. Вона поглядає на небо, що досить схоже на купол велетенського парашута всіяного срібними зорями-ромашками. Таміла посміхається і десь в глибині її очей спалахують вогниці. Вони схожі на оті зорі-ромашки...

Поруч з Тамілою сидить Восген Осеп'ян. Далі — Борис Чижов, Володимир Лебедев та інші спортсмен-парашутисти. Всі вони з вольовим обличчям, дужі, бо не раз вже доводилося хлопцям «пкірувати» з неба.

— Приїхали, — говорить шофер, виключаючи мотор.

Анатолій Гавшин готує лінійний старту. Поблизу чути рокіт мотору літака.

Таміла, Восген і інструктор Павло Олексійович Банніков заходять в літак. Завів срібний птах, відірвавшись від землі, почав набирати висоту.

Раптом від літака відділяється ледве помітна цятка. Вона стрімко летить до землі. Та ось над нею спалахує біле полум'я парашута. За ним летять ще і ще білі куполи...

— Ну, як? — запитує Таміла у свого інструктора після приземлення.

— В'яло. А що з «сальтом»?

— Недотягнула на спині.
— Вихід через бік, — радить Павло Олексійович, коли зависаєш на спині, вже нічого не зробиш...
Єдине — вихід через бік.

Знову піднімається дівчина в повітря.

На цей раз Козловська виконує в повітрі всі вправи на «відмінно». Не відстають по техніці виконання вправ і Борис Чижов та Восген Осеп'ян.

Тренування закінчені. Навколо жарти, сміх. Тамілу поздоровляють товариші з її 214-м стрибком. А майстер спорту Павло Олексійович Банніков міцно тисне руки юнакам, широко посміхається. Ще б пак! За одинадцять років роботи він підготував сотні парашутистів-розрядників. Кожен вдача спортсмена — це і його вдача, його радість.

Знову автобус мчить по шосе. Ось і вулиця Кіровограда. На заводі і фабриці поспішають робітники.

Ми прощаємося з парашутистами. І вони вливаються в потік людей. Таміла поспішає на швейну фабрику, Борис і Восген — на «Червону зірку». Вони стократ щасливіші після тренування. Адже після успіхів під куполом парашута їх чекають нові успіхи на фабриках і заводах міста.

Г. ТОЛОК,
наш позаштатний кореспондент.

Сторічка з історії фізкультури і спорту на Кіровоградщині

Перші кроки легкої атлетики

ЯК окремих вид спорту, легка атлетика почала культивуватися на території нашої області в 1911—1912 роках. Перший гурток любителів легкої атлетики було організовано в комерційному училищі м. Єлисаветграда викладачем ніземної мови Есліді. В програму занять включалися метання спису, біг на 100, 1000, 3000 і 5000 метрів.

Кращими спортсменами-легкоатлетами були брати Василь і Степан Огневець. Значенням є те, що обидва вони були учасниками Всеросійської Олімпіади у Києві в 1913 році. Василь Огневець брав участь у змаганнях з бігу на 3000 і 5000 метрів і зайняв відповідно сьоме та восьме місце. Степан виступав на дистанції в 100 метрів і закінчив її з високим на той час результатом — 12,2 секунди.

Пізніше гуртки любителів легкої атлетики організовуються інженером Пірсом на заводі Ельворті, в кавалерійському училищі та в містах Бобринці і Новоураїнці.

Справді масового розвитку цей вид спорту набув лише після Жовтневої революції. В 1918 році в місті було створено спортивний клуб імені Подвойського. Керував клубом Микола Васильович Яшин, який закінчив у Петербурзі вищу школу фізичної освіти і немало зробив для популяризації легкоатлетичного спорту.

Микола Яшин мав непоганий результат із стрибків у висоту — 140 сантиметрів, а його брат Костянтин — в метанні списа, диска та штовхання ядра.

Певну роль у розвитку легкоатлетичного спорту відіграла кавалерійська школа, та 6-й особливий корпус, які проводили легкоатлетичні змагання наближено до олімпійських. Переможці нагороджувалися грамотами, золотими та срібними жетонами.

Пізніше легкоатлетичні гурт-

ки виникають в багатьох районах області. Так, в Малій Висці перший такий гурток було організовано при робітничому клубі цукрового заводу у квітні 1923 року. Він налічував 36 чоловік, які регулярно займалися на свіжому повітрі. Незважаючи на те, що для занять легкою атлетикою не було необхідного спортивного інвентаря, тренування проходили з величезним ентузіазмом.

В 1924—25 роках на шести спортивних майданчиках Єлисаветграда легкою атлетикою вже займалося 1054 чоловіки. В місті на цей час було 18 легкоатлетичних гуртків.

Влітку 1925 року відбулась окружна спартакиада, яка тривала п'ять днів. Вона викликала неслухняне захоплення у громадськості міста. До програми спартакиади були включені біг на 100 метрів, метання диска, списа і м'яча, стрибки в довжину і висоту з місця та з розбігу, штовхання ядра та біг на 1500 метрів. Вперше було проведено естафету 4x100 метрів для чоловіків, переможцем якої вийшла команда «Желдорбата» у складі тт. Шелакова, Ковтуна, Булатова і Долбилкіна з результатом 48 секунд.

Переможці були нагороджені золотими жетонами і грамотами.

В. ЮРЧЕНКО.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

КІНОТЕАТР «МИР». Для дітей «Меч і троянда». Початок о 10 год. ранку та 12 год. дня. «Битва в дорозі». Початок о 1 год. 50 хв., 3 год. 45 хв. дня, 5 год. 50 хв., 7 год. 35 хв. та о 9 год. 30 хв. вечора.

КІНОТЕАТР «СІВАШЕЦЬ». Широкоекранний фільм «Випадкова зустріч». Початок о 10 год. ранку, 11 год. 20 хв., 12 год. 40 хв., 2 год., 3 год. 20 хв. дня, 4 год. 40 хв., 6 год., 7 год. 20 хв., 8 год. 40 хв. та о 10 год. ні вечора.

КІНОТЕАТР ІМЕНІ ДЗЕРЖИНСЬКОГО. Для дітей «Снігова королева». Початок о 10 год. ранку та о 12 год. 30 хв. дня; «Вона танцює одне літо». Початок о 1 год., 2 год. 45 хв., 4 год. 30 хв. дня, 6 год. 15 хв., 8 год. та о 9 год. 45 хв. вечора.

КІНОТЕАТР «ХРОНІКА». Хронікально-документальний фільм «Подорож по Амазонії». Демонструється без перерви з 10 год. ранку до 8 год. 30 хв. вечора. Художній фільм «Ведмідь і привид». Початок о 9 год., та 10 год. 50 хв. вечора.

4. Які матеріали про нашу молодь хотіли б ви прочитати у своїй газеті і, зокрема, в новорічному номері?

5. Що б ви хотіли читати в недільних номерах газети, в розділі «Спорт», в сатиричних кутках, з питань внутрікомсомольського життя?

6. Ваші поради, побажання редакції щодо художнього оформлення, тематики фотоілюстрацій, малюнків тощо.

7. Ваша домашня адреса, прізвище, ім'я, по-батькові, місце роботи, посада.

Виріжте цю анкету, акуратно заповніть і надішліть її до редакції на адресу: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36, редакція газети «Молодий комунар». Всі відповіді будуть узагальнені, а найбільш дієві поради і побажання будуть опубліковані в газеті.